

Χωρίς δέγμα

«Πάλι;»

«Πάλι.»

«Ξανά;»

«Ξανά.»

«Χωρίς δέγμα;»

«Χωρίς...»

ένα ολόκληρο πρωινό και μια στιγμή.»

Δαγκωματιές στα μάτια

Και ξαφνικά
μέσα από τα σύννεφα
ξεπρόβαλε ο ήλιος·
σαν σπύρτο άναψε,
κι η θάλασσα
πήρε για λίγο
εκείνο το χρώμα
των ματιών του.

Κι απλώνοντας τα μάτια μου στη θάλασσα
θυμήθηκα το βλέμμα του πατέρα μου,
που νόμιζα πως θα το έχω
μέχρι το τέλος του κόσμου.

Και μια μέρα σιγά σιγά
ο ήλιος κρύφτηκε
πίσω από τα σκοτεινά σύννεφα,
καταπίνοντάς τον για πάντα.

Κι ήταν άνοιξη θυμάμαι
με κείνα τα άγρια σύννεφα

στον ουρανό να τρέχουν, να τρέχουν
και να καταπίνουν χρώματα, θάλασσες
κι ήλιους φωτεινούς·
και να φεύγουν πέρα
ταράζοντας τα δέντρα
σηκώνοντας σκόνη,
σκόνη που μπαίνει στα μάτια
και τα κάνει να τσούζουν και να πονούν.

Δαγκωματιές στα μάτια·
μέχρι να 'ρθει και πάλι η γαλήνη
μέσα στο σιγοπάτημα του ύπνου
και του ονείρου.

Στα νύχια περπατούν τα όνειρα,
στα νύχια περπατάει κι η ζωή.

Κι εγώ χαζεύω τα σύννεφα και τα πουλιά
πατώντας της γης το χώμα
και την άμμο της θάλασσας
και πάντα έρχονται στον νου μου
εκείνα τα όμορφα μάτια του πατέρα μου
που με αγάπη μ' αγκαλιάζουν.

Ο δερμάτινος άνθρωπος (ονειρεύεται;)

Στην Ευτυχία

Με φθαρμένο το δέρμα
νόμιζε, τώρα πια, ότι είχε μάθει
να ξεχωρίζει τα αντίγραφα.

Έβλεπε στον δρόμο
ανθρώπους από δερματίνη
αρχικά τους αναγνώριζε,
μετά, δειλά δειλά, έλεγαν και καμιά
κουβέντα...

Πολύ δύσκολα στην αρχή,
πάρα πολύ δύσκολα...
του ερχόταν να κάνει εμετό...
και έκανε·
με τον καιρό συνήθισε
είχε μόνο αναγούλα,
όταν τους συναντούσε.

Μέρα με τη μέρα, κάποιους,
λίγους στην αρχή,
άρχισε να τους συμπαθεί... κάπως...
«Και τι πειράζει που είναι από δερματίνη;»,
έλεγε·
«Πειράζει;» έλεγε·
έλεγε... μα, όταν έρχονταν κοντά του και
τους μύριζε...
Αχ! Αυτή η μυρωδιά... πόσο ψεύτικη!

Την αφή δεν την διαπραγματευόταν.—
(τελεία και παύλα)
«Δεν θα σε αγγίξω ποτέ!», έλεγε·
«μέχρις εδώ...».

Δεν ήξερε όμως, κανείς δεν του 'χε πει,
πως το πιο άγριο άγγιγμα
είναι στο μυαλό...
και το πιο τρυφερό χάδι
γίνεται στη σκέψη...

Το μυαλό του, λοιπόν,
έγινε μισό και μισό
μισό από δέρμα και
μισό από δερματίνη.

Και το μισό μυαλό του, τον ησύχαζε·
«κοιμήσου, όνειρο είναι...»,
ενώ το άλλο του μισό, τον ξεσήκωνε·
«ξύπνα, δεν είναι όνειρο...».

Να προσέχεις δερμάτινε άνθρωπε
όχι τα αντίγραφα...
Το μυαλό σου να προσέχεις.